

[Weikop.]

Hvis et flertal i tinget måtte bestemme noget andet. Det er klart, men lige så klart er det, at ministeren i modsætning til nu fritages for på et bestemt tidspunkt at fremsætte forslag om lovens forlængelse, og det er en meget væsentlig forskel. Efter lovforslaget skal altså partierne tage initiativ til at få omsætningsafgifterne drøftet i tinget, medens den nugældende lov bestemmer, at omsætningsafgifterne ganske simpelt falder væk til april næste år, medmindre ministeren fremsætter forslag om noget andet.

For nu at fjerne usikkerheden om afgiftens bortfald hæfter ministeren en afviklingsform på, der betyder en gradvis nedsættelse af afgifterne med en faktisk bibeholdelse af omsætningsafgifterne i 2½ år, efter at afgiftens bortfald er besluttet. Mon ikke forbrugerne, d. v. s. befolkningen, arbejderne, industri og handel, vil sige, at dette forslag er vel nok et af det frimodigste, der er fremsat i folketinget i lang tid. Arbejdere, forbrugere, industri og handel kræver afvikling, og de får nærmest til svar: „Goddag, mand — økseskaft!“. Finansministeren sikrer sig afgifterne i yderligere 2½ år.

Når jeg siger, at finansministeren sikrer sig afgifterne i mindst 2½ år, efter at beslutning om deres bortfald er bestemt, så er det, fordi de afgifter på tekstilvarer, der nu er gældende, ikke er afgifter, der i almindelig forstand indgår i statskassen; det ærede medlem hr. Alfred Bøgh var inde herpå. Forbrugerne får som bekendt sparebeviser, som staten skal svare til om nogle år. Her er altså tale om en meget væsentlig forskel. Efter forslaget skal forbrugerne betale afgifter på tøj til staten i stedet for at spare afgifterne på tøj op til senere udbetaling af staten.

Selvom mit parti ikke har medvirket til loven om omsætningsafgifter og påhængt sparebeviserne og således ikke har noget ansvar, kan vi dog ikke undlade at bemærke, at finansministeren nu med samlede ben springer over alle de bestræbelser, der for godt et års tid siden blev gjort, for at omsætningsafgifterne ikke skulle påvirke pristallet. Gang på gang lyder det fra fagforeningerne og fra befolkningen, at det er lavere priser, der ønskes, og ikke højere lønninger; men ikke desto mindre søger finans-

ministeren med en, forekommer det mig, flot håndbevægelse her at indkassere en kvart milliard kroner eller mere uden nogen modydelse i fremtiden. Det vil vi selvfølgelig ikke være med til.

Vi mener ganske vist, at klarhed om omsætningsafgifterne må tilvejebringes, inden tinget tager ferie, men på en helt anden måde end af finansministeren foreslået. Vi ønsker ikke, at afgifterne skal bestå ud i det blå. Vi ønsker en termin, også for påbegyndelsen af tekstilafgiftens afvikling.

Der er tre vægtige grunde til, at man snarest skal fastsætte terminerne for en virkelig afvikling af omsætningsafgifterne. Den første er, som forbundsformand Holger Hansen sagde det i Herning, at det er skæbnesvangert for industrien ikke at vide besked, for det er helt givet, sagde han, at hverken konfektionsfabrikker eller forbrugere vil dække sig ind med varer, der skal betales afgift af, når man ved, at disse afgifter kan spares ved at opsætte indkøbet til april; og dette vil kunne betyde store afsætningsvanskeligheder og stagnation i produktion og beskæftigelse i dette års sidste halvdel. Jeg er ganske enig med forbundsformand Holger Hansen i den opfattelse, han her har gjort gældende.

Den anden grund er, at man vel ikke fremdeles eller lang tid fremover kan opretholde afgifter til staten på absolut nødvendige forbrugsvarer, der bevirker, at staten på importerede varer får både told og omsætningsafgifter. Lad mig give nogle eksempler på, hvor høje disse to afgifter er tilsammen for importerede varer: på færdigt arbejdstøj 37,2 pct., på simpelt bomuldstøj ca. 32 pct., uldkonfektion 34 pct., ganske simple kunstsilkevarer 41 pct. og på gulvtæpper 62 pct. i samlede afgifter til staten. Disse procentsatser synes jeg taler for sig selv.

Den tredje grund er, at befolkningen vil føle sig narret, hvis den udover de to år, loven er fastsat til at løbe, ikke blot skal bære det offer at opspare de penge, hvormed tøjet er blevet beskattet, men efter forslaget også pumpe pengene ind i statskassen. Jeg tror ikke, nogen vil benægte, at det er tre vigtige grunde, der her er tale om.

Jeg kunne også godt lide at spørge: Vil regeringen, der dog nærede så store bekymringer for beskæftigelsen indenfor tekstil-